

De eenheid van leven en dood

Zolang je je dood (die onvermijdelijk komt) verdringt, ga je steeds gulziger leven. Als je je eigen sterfelijkheid onder ogen ziet en je jezelf aan het mysterie leven-dood toevertrouwt, ontstaat er vanzelf ruimte voor alles rondom jou en al wat er na je zal komen. Zo heb ik het althans ervaren.

Toen ik ziek werd en alles dreigde te verliezen, was mijn eerste reactie er een van krampachtig grijpen. Ik wilde geen tijd verliezen. Ik wilde alles. Hier. Nu. Onmiddellijk. Gulzig probeerde ik het onderste uit de kan te halen, – wat er nog uit te halen viel tenminste. Intussen verloor ik het toch, en kwam ik op een punt dat ik niets meer wilde. Ten einde raad ging ik de confrontatie met mijn mogelijke dood aan. Ik zag mijn leven onder ogen zoals het was en is: vergankelijk en broos. Ik waagde de sprong naar zoiets als overgave aan het grote mysterie leven-dood en dacht dat ik alles kwijt was.

Maar merkwaardig genoeg loste de kramp op en vond ik alles op een nieuwe manier terug. Het leven was alom, midden in de dood, ook al ontglipte het me. Ik kon aanvaarden dat ik niet alles zou meemaken in het leven. Heel veel niet zelfs, want ik stond aan het begin – ik was pas negentien. Maar ergens deerde me dat niet meer. Niets hoefde nog. Alles werd een geschenk. De eenvoudigste dingen nog het meest. (...)

Het lijkt mij dat we gemakkelijker gehoor zouden kunnen geven aan de dringende oproep 'ons in te perken omwille van de aarde en de generaties die na ons komen', als we ons weer leren toevertrouwen, en cultureel en individueel weer smaak leren krijgen voor de eenheid van leven en dood.

Bieke VANDEKERCKHOVE
Uit De smaak van stilte -
Hoe ik bij mezelf ben gaan wonen
Ten Have / Lannoo